

Politične stvari.

Izgledi Avstrijsko-Ruske vojske.

Pod tem naslovom (Die Chancen eines österreichisch russischen Krieges) je prinesel Dunajski vojaški časnik „Wehrzeitung“ v 15. listu članek, ki ima toliko neresničnega, da se je velečenjenemu časniku „Politische Fragmente“ potrebno zdelo, na temelji resnice pretresti oni članek in kazati, kaj je pravo in kaj ne. Naj „Novice“ svojim bralcem podadó posnetek tega zanimivega spisa.

Prva pomota pisatelja v „Wehrzeitung“ je, da napačne številke Avstrijske armade nasproti stavi Ruski armadi v tem-le popisu: Avstrijsko-ogerska armada — piše „Wehrzeitung“ — šteje v vojski 40 divizij pešpolkov po 15.010 mož z 11.407 puškami, 473 konjiki in 24 topovi, — skupaj 600.400 vojakov s 456.280 puškami, 18.920 konjiki in 960 topovi; zraven tega 5 divizij konjikov z 20.950 možmi in 60 topovi, konečno 65 rezervnih baterij, to je, 620 topov. Vsemu temu pa prišteva še Avstrijske brambovce z 80.357 puškami, 4396 konjiki, poleg teh Ogerski honvedi z 107.360 puškami in 6759 konjiki. Skupna Avstrijsko-Ogerska armada bi tedaj po „Wehrzeitung-i“ v vojski z Rusom znašala 643.997 pušek, 51.025 konjikov in 1540 topov.

K tej Avstrijsko ogerski armadi pa dodaja „Wehrzeitung“ še Angleško armado, ker pisatelju navedenega članka že po glavi roji zveza Avstrije z Anglijo. Po tej zvezi bi pridobila naša armada 50.000 Angleških vojakov različnih vrst in bi po takem skupno število združenih teh armad bilo: 680.000 pušek, 60.000 konjikov in 1700 topov.

Moč Ruske armade pa „Wehrzeitung“ popisuje tako le:

Vsa Ruska vojna moč na suhem znaša: 47 divizij pešcev po 11.880 mož, skupaj 558.360 pušek, 8 brigad strelcev po 3168 mož, skupaj 25.344, po takem vseh skupaj 583.704 pušek. Zraven tega 10 divizij konjikov z 59 polki po 633 konj, skupaj 37.347 konj, potem 800 sotnij kozakov s 120.000 konjiki; po takem skupaj 157.347 konjikov; vrh tega šteje topništvo 169 baterij s 1352 topovi. Rusija bi tedaj v boj z Avstro-Ogersko postavila 583.704 pušek, 157.000 konjikov in 1352 topov. Iz vojno-političnega ozira prišteva „Wehrzeitung“ k navedenemu številu Ruske armade še 100.000 Turkov, ker je tudi Avstrijski armadi prištela 50.000 Angležev. Nasproti pa „Wehrzeitung“ misli, da Rusija ne more vse te armade na bojišče vreči, in sicer zato ne, ker najmanj 150.000 vojakov v Aziji potrebuje za brambo ondašnjih svojih dežel.

To je statistični material nekega vojaškega poročevalca „Wehrzeitunge“, ki je deloma neresničen, deloma pa enostransko zasukan. Mi nočemo preiskavati, ali je ta material nalašč napačno sestavljen ali da izvira iz krivih virov, ali pa je nasledek navadnega Avstrijskega šlendrijana. Poglavitna starodavna pregreha Avstrijskih vojskovodij je ta, da moč sovražnika zmiror nižje cenijo, kakor je v resnici. O sedanjem slučaji upamo, da se ravno rečena pregreha nahaja le v „Wehrzeitung-i“. Al vprašati moramo, zakaj je pisatelj v „Wehrzeitung-i“ Avstrijske brambovce in Ogerske honvede privzel aktivni (dejanski) armadi, nasproti pa je pri Ruski armadi prezrl brambovce, ki 13 divizij pešcev z 144.400 puškami in nad 40.000 mož družih krdel štejejo? Zakaj pisatelj računa število Ruskih konjikov na 157.347 mož, ko je pri primerjanju obojnih vojnih moči naštel le 50.000 Ruskih konjikov? Naj „Wehrzeitung“ razjasni to stvar! Ali pa morebiti „Wehr-

zeitung“ misli, da bode Rusija iz vljudnosti do Avstrije le 50.000 konjikov na bojišče poslala in ostalih 107.000 konj ob Prutu pasti pustila zato, ker jih Avstrija ima samo 40.000?

Kar pisatelj „Wehrzeitung-e“ o Rumuniji, Srbiji in Črnogori trdi, je prav nepremišljeno rečeno. Avstrijsko-ogerski brambovci bi morali nemudoma — pravi pisatelj — marširati v te dežele. Po občni vojni postavi pa so brambovci namenjeni domá ostati in domačo deželo braniti; če bi se unela Avstrijsko-Ruska vojska, bi naši brambovci in Ogerski honvedi gotovo imeli domá obilo posla. Rumunija, Srbija in Črnagora bi pa gotovo kot zaveznice Rusije stopile na bojišče in najmanj 175.000 vojakov dale Rusiji na pomoč in sicer: Rumunija 85.000, Srbija 60.000 in Črnagora 30.000 mož. S tem razpadejo gori navedene trditve „Wehrzeitung-e“ popolnoma v nič, in bojišče bi dobilo ves drug obraz:

Rusija, po odšteti 13 divizijah, katere ostanejo domá, postavi na bojišče: 47 divizij pešcev skupaj s 558.360 možmi, 8 brigad strelcev skupaj s 25.344 možmi, 10 divizij konjikov in 800 sotnij kozakov skupaj s 157.000 možmi. — Vseh skupaj tedaj 740.704. Zraven pride 85.000 Rumunov, 60.000 Srbov in 30.000 Črnogorcev. Skupno število Rusov in njih zveznikov bi znašalo tedaj 915.704 vojakov z najmanj 2000 topovi.

Tej armadi nasproti bi stalo 600.000 vojakov in 1700 topov Avstrijskih v zvezi z Angleškimi. Rusija bi po takem imela 300.000 vojakov in 300 topov več kakor Avstrija in Anglija.

Kakor s številkami armade igra pisatelj „Wehrzeitung-e“, tako izdeluje tudi načrt boja, ki je tako smešen, da se je čuditi, kako si upa kaj takega razglasiti časnik, ki ga vojaki pišejo, ali bi ga vsaj imeli pisati zato, ker mu je „Wehrzeitung“ ime. Celi ta vojni načrt ni drugzega kot promenada Avstrijske armade v Carigrad, da ondi Ruse zgrabijo in potolčejo. Le čuda je še to, da „Wehrzeitung“ ne vidi, kako že bežijo v Azijo Rusi in Turki, ko bi Avstrija Rusom vojsko napovedala.

Strokovnjak v „Politische Fragm.“ še na dalje pobija sanjarski vojni načrt „Wehrzeitung-e“ ter končá tehtni svoj članek s temi-le besedami: Naj „Wehrzeitung“ v današnjih okoliščinah lahkomišljeno ne igra z ognjem in tudi takrat ne, če za ognjem stoji armada 600.000 junakov, kajti tū ne gre le za to, da se samo tje strelja, ampak armada mora biti pripravljena tudi na to, da se vanjo nazaj strelja.

Zgodovinske stvari.

Turki pred Dunajem.

Priredil M. Molek.

Turki vdrugič pri Dunaji. (1683.)

(Dalje.)

Jutranje solnce 14. dne julija je obsijalo Dunajska predmestja. Strašansko je bilo število Turških šotorov, dalo je predmestjem podobo lesenega mesta (z nakopov so jih Dunajčanje naštel do 25.000); videli so pa tudi veliko množico ljudi in konj, velblodov, mul in klavnega blaga je vse mrgolelo. Na mestu, od kodar je pred 64 leti strel predrznega Thurna dosegel cesarski grad in ga vpepelil, pri sv. Urhu se je ošabno vzdigoval šotor vélikega vezirja Kara Mustafa v zelenih barvah — kot znamenje gotove Turške zmage nad kristijani. Bahal se je v zlatu in srebru, katerega so bili naropali po mestih in selih, ki so se jim bila udala.